Jurnal de Chişinău

Un geniu monstruos

•autor: Nicolae Dabija

Se spune că Revoluţia din 1917 a fost făcută de Lenin. Dar el va afla despre Revoluţia Socialistă (adevărata Mare Revoluţie Socialistă) de la 27 februarie 1917 din Rusia abia la 2 martie 1917 din ziare, cînd se afla la Zürich. Ajungînd acasă i-a spus N. Krupskaia: Este zguduitor! Ce surpriză! Închipuie-ţi! Trebuie să mergem acasă, dar cum? Totul mi se pare atît de neaşteptat! (în cartea lui Volkogonov, pag. 138).

Era atît de neaşteptat pentru "conducătorul revoluţiei proletare": miniştrii, demnitarii şi ţarul fuseseră arestaţi. Alţii făcuseră revoluţia părintele căruia s-a dorit. S-a grăbit să plece spre Rusia.

În acele zile era în toi Primul Război Mondial.
Germania, care lupta contra Imperiului Rus îşi dorea ţara-rival paralizată din interior. Lenin fusese racolat de mai mult timp, împreună cu alţi "revoluţionari de profesie" ruşi, de către poliţia secretă germană. I se sugerează să se întoarcă în Rusia. I se dau fonduri impresionante de bani. Social-democratul german Eduard Berstein afirma: pentru a efectua revoluţia din Octombrie Germania îi dase lui Lenin o sumă "foarte mare, aproape incredibilă", de 50 de milioane de mărci-aur. Cu aceşti bani se putea face un război dar mite o revoluţie.

Din legendarul tren blindat sau "sigilat", dăruit de nemţi, înainte de a ajunge la gara Finlandeză din Petersburg, Lenin – cu "modestia" care-l caracteriza, telegrafiază şefilor partidului bolşevic ca sosirea sa să fie anunţată în ziarul "Pravda", or, el nu dorea să se întoarcă ca un emigrant de duzină, ci ca un lider, de care pînă la acea oră în toată Rusia n-auziseră decît o mînă de oameni. În iulie 1917 Guvernul Provizoriu avea să emită un ordin de arestare pe numele lui Lenin ca "spion german" pe bază de documente, între ele, aflîndu-se şi Ordinul Băncii Imperiale Germane No. 7433, din 2 martie 1917 prin care era plătit cu cincizeci de milioane de mărci, dar colegul lui de

PDF created with pdfFactory Pro trial version www.pdffactory.com

liceu A. Kerenski, dorindu-şi-l viitor aliat avea să-l salveze în ultimul moment.

Pe front în 1917 nemţii aruncau în tranşeele ostaşilor ruşi manifeste semnate de V.I.Lenin,, care spuneau: "Predaţi-vă! Aruncaţi armele şi întoarceţi-vă acasă! Principalii voştri duşmani nu se află în tranşeele germane, care-s şi ei muncitori ca şi voi, ci în scaunele guvernamentale de la Petrograd". Lenin devenise aliatul cel mai de nădejde al duşmanilor patriei lui.

Mii de dezertori fugeau cu tot cu arme de pe front. Lenin le promitea pace, pămînt, uzine, vodcă şi pîine, fără să muncească. Asta-i face pe dezertori ca Lenin să le fie simpatic.

Cercetătorii acelei perioade sînt cu toţii de acord ca arestarea lui Lenin în vara sau toamna anului 1917 ar fi schimbat cursul istoriei.

Lenin ne-a fost oferit mereu drept exemplu de mare patriot rus. Dar toate acţiunile i-au fost îndreptate pentru a provoca înfrîngerea ţării sale în primul război mondial şi a pune, el şi partidul său, mîna pe putere. Visa să transforme războiul mondial într-un război civil. Specula şi el, ca şi comuniştii de azi, pe ideea internaţionalismului, mai importantă ca cea de patriotism. Generalul Erich von Gudendorff, şeful Statului Major German avea să scrie: "Înlesnind călătoria lui Lenin în Rusia, guvernul nostru şi-a asumat o mare răspundere. Acţiunea a fost pe deplin justificată din punct de vedere militar. Trebuia să învingem Rusia".

După ce ia puterea, Lenin îi ajută, din interior, pe nemţi să învingă Rusia. "Decretul despre pace" din noiembrie 1917 emis de Lenin însemna, de fapt, abandonarea fronturilor cu Germania de către armata rusă, dar şi o gravă trădare de către noua Rusie a aliaţilor. România se pomenise de una singură pe Frontul de Est, contra puternicelor armate ale Kaizerului. La 3 decembrie 1917, la nici o lună de la preluarea puterii, bolşevicii stabilesc legătura cu germanii, întrebîndu-i care sînt condiţiile lor. Partea germană cere cedarea unor teritorii de peste 150 000 kilometri pătraţi. Conform păcii de la Brest – Litovsk, condiţiile căreia Lenin i le-a dictat lui L. Troşki (Lev Bronştein, născut la Teleneşti), ajuns al doilea om după Lenin în vastul imperiu, ca acesta să le accepte fără discuţii: Rusia sovietică renunţa la 34 la sută din populaţia sa, 32 la sută din pămîntul agricol, 89 la sută din minele de cărbune. Buharin, care vede în aceste cedări "o trădare a revoluţiei", e numit de Lenin trădător. Întrucît Petrogradul urma a fi cedat şi el benevol, Lenin mută capitala ţării la Moscova. Congresul Sovietelor votează la 15 martie 1918 Tratatul de Pace de la Brest-Litovsk cu 724 voturi pentru, 276 – împotrivă, la rugămintea lui Lenin, care totodată îndemna populaţia "să nu opună rezistenţă armatei nemţilor".

Cetăţenii ruşi se întrebau, nedumeriţi: "Cum este posibil ca trupele Kaiserului să vină în trenuri de pasageri, ca nişte turişti şi să ocupe oraş după oraş fără nici un fel de luptă?!" Lenin îşi îndeplinea

PDF created with pdfFactory Pro trial version www.pdffactory.com

promisiunile luate. Dar în curînd Antanta, din care făcea parte şi România, avea să învingă Germania şi aliaţii ei. Astfel Rusia bolşevică a fost salvată de "pacea ruşinoasă" de la Brest-Litovsk, semnată de Lenin, prin care Rusia rămînea aproape fără de teritoriu în partea ei europeană.

Lenin ne mai era prezentat de biografii săi drept model de democraţie.

În iunie 1917, cînd Guvernul Provizoriu, preîntîmpinat de încercarea bolşevicilor de a pune mîna pe putere, a interzis orice fel de demonstraţii timp de trei zile, Lenin a protestat vehement, afirmînd că "în orice ţară democratică organizarea unor asemenea demonstraţii este un drept irevocabil al fiecărui cetăţean."

După 25 octombrie 1917, însă, dacă o demonstraţie, un congres, o manifestare nu era aprobată de Dzerjinski, şeful CEKA, Lenin ordonase ca participanţii să fie sau arestaţi, sau împuşcaţi pe loc. "Revoluţia" din 25 octombrie 1917, n-a fost decît o banală lovitură de palat, în ea "n-a existat nici măcar un singur rănit". În Palatul de Iarnă n-au intrat, cum arată filmele sovietice, soldaţi bolşevici, ci "o mulţime zdrenţăroasă şi furioasă, care s-a comportat cu violenţa caracteristică unor astfel de gloate" (în cartea lui D. Volkogonov, la pag. 192). A fost o trecere paşnică a puterii de la un Guvern Provizoriu la altul, care urma să fie şi el la fel de provizoriu, cum se credea atunci. "Semăna mai degrabă cu o schimbare a gărzii", îşi va aminti bolşevicul Suhanov. A doua zi însă Petersburgul se trezi într-o altă ţară, într-o altă lume, într-o altă epocă. Cea a începutului unui dezastru care nici acum, la 2004, încă nu s-a încheiat.

Deşi e oferit drept exemplu de rus veritabil (Maiakovski zicea: "Я русский бы выучил голько за то, что им разговаривал Ленин»), Lenin îi ura pe ruşi. Iar aşa zisa «revoluţie din Octombrie» din 1917 a fost una orientată contra poporului rus. Din componenţa primului Birou Politic, constituit la 25 martie 1919, din care făcuseră parte 5 membri permanenţi: Lenin (Ulianov), Kamenev (Rozenfeld), Krestinski, Stalin (Djugaşvili), Troţki (Bronştein), nici unul nu era rus.

Alţi conducători importanţi: Dzerjinski (polonez), Zinoviev (evreu, numele adevărat Radomyslski), Ordjonikidze (gruzin), Sverdlov (evreu), Rakovski (bulgar din România), Enukidze (gruzin), Linacearski (polonez), Aitakov (turkmen), Rudzutac (leton), Mikoian (armean), Şmidt (neamţ), Kaganovici (evreu), Radek (evreu), Smilga (leton), Ştucika (leton), Kosior (polonez) etc. erau selectaţi din minorităţile asuprite de imperiul ţarist.

Astfel Dumnezeu bătea Rusia pentru lăcomia ei de a se fi lăţit fără scrupule peste alte neamuri. Din cei 500 de comisari ai poporului ai RSFSR de la sfîrşitul lui 1917 – 475 erau neruşi şi doar 25 dintre ei – de regulă muncitori necărturari – aparţineau poporului pe care pretindeau că-l

PDF created with pdfFactory Pro trial version www.pdffactory.com

reprezintă.

V.I.Lenin, fiind evreu după mamă – care era fiica lui Izrael Moişevici Blank din Jutomir, şi calmâc după tată, bunica lui, Anna Alexeevna Smirnova, fiind o calmîcă botezată, nu avea încredere în ruşi. După revoluţie recomanda "sarcinile de mare exigenţă intelectuală să fie încredinţate străinilor, în special evreilor şi să se lase treburile simple pe seama "proştilor de ruşi" (citatul e reprodus de sora mai mare a lui Ilici, Ana Elizarova, care, între altele, îi scria lui Stalin: "Probabil că nu e un secret pentru dumneavoastră faptul că bunicul nostru provenea dintr-o familie de evrei săraci, că era, aşa cum se menţionează în certificatul de botez fiul unui meşceanin din Jitomir, Moişe Blenk.". Într-o discuţie cu L. Troţki, Lenin a spus: "Ruşii sînt prea blînzi, aş putea spune chiar blegi", de aceea nu merită să li se dea funcţii importante (în cartea lui D. Volkogonov, pag. 293). Într-o scrisoare adresată în toamna lui 1920 lituanianului Jean Berzin numea poporul pe care-l conducea: "idioţii de ruşi".

Marelui scriitor rus Maxim Gorki i-a zis: "Un rus inteligent este aproape întotdeauna un evreu sau un rus cu sînge evreiesc".

Aşa se explică ascensiunea ameţitoare a basarabenilor Mihail Frunze, (ministru de război al URSS între 26 ianuarie şi 31 octombrie 1925), Serghei Lazo, comandant al frontului din Transbaicalia, Grigore Kotovski, comandant al Armatei 2 de Cavalerie, Iona Iakir, comandant de armată de rangul I, comandant al districtului militar Kiev şi Ucraina, Ivan Fedko, comandant de armată de rangul I, Val Zarzăr, comandant de corp de armată, Ion Secrieru, şef al Direcţiei principale de artilerie a Armatei Roşii ş.a. la cîrma în derivă a noului imperiu, meritul lor mare fiind şi faptul că erau neruşi.

Timp de aproape un secol s-a vorbit despre "bunătatea" legendară a lui Ilici. Dar nu Stalin a fost cel care a declanşat execuţiile în masă, ci Lenin. Stalin doar le-a continuat. Există ordine de spînzurătoare, de împuşcare, de închidere a mii de oameni în lagăre de concentrare, scrise personal de „cel mai bun dintre buni"- V.I.Lenin. La sugestia lui Lenin în decembrie 1917 e creată CEKA – Comisia Extraordinară pentru Combaterea Contrarevoluţiei şi Sabotajului, căreia i se acordă drepturi nelimitate. Decretul lui "Despre teroarea roşie" menţionează: "Este esenţial ca Republica Sovietică să fie apărată de duşmanul de clasă prin izolarea acestuia în lagăre de concentrare, iar toţi cei implicaţi în conspiraţiile şi rebeliunile alb - gardiste să fie împuşcaţi". Nu cădeau sub incidenţa acestui decret doar membrii partidului bolşevic, în rest CEKA avea dreptul să aresteze şi să lichideze pe loc pe oricine. Tot el i-a scris lui Dzerjinski ca arestările să se opereze în timpul nopţii, Lenin inventînd şi termenul de "duşman al poporului". Acest război contra poporului rus şi a celorlalte popoare din URSS început de Lenin a continuat pînă la moartea lui Stalin din 1953. Au murit în el 66 de milioane de cetăţeni. Mai mulţi decît reprezentanţii ţărilor

PDF created with pdfFactory Pro trial version www.pdffactory.com

Europei pe toate cîmpurile celor două războaie mondiale din secolul XX. Acesta e cel mai mare păcat al lui Lenin şi al partidului comunist din ex-URSS. Teroarea de stat declanşată de Lenin avea un singur scop: ca el să rămînă la putere cu orice preţ. Chiar cu preţul dispariţiei tuturor cetăţenilor statului pe care şi-l dorea al său şi dincolo de moarte. El, după mărturiile celora care l-au cunoscut, "acţiona şi ca anchetator, şi ca procuror şi judecător". Lenin recunoştea o singură clasă – proletariatul. Celelalte urmau a fi lichidate, inclusiv ţărănimea. Despre ultima a spus că "planul de strîngere a grînelor cu ajutorul mitralierelor este strălucit", tot el dînd "preţioasa indicaţie: "Spînzuraţi-i pe conducătorii cercurilor chiaburești". Sau: "Împuşcaţi-i pe conspiratori şi şovăielnici fără să întrebaţi pe nimeni" (p. 304). La indicaţia lui, participanţii răscoalei ţărăneşti din regiunea Tambov au fost ucişi în august 1921 cu zecile de mii – ţărani, femei, copii, bătrîni neajutoraţi – delaolaltă – cu gaze asfixiante, interzise încă de pe atunci de forurile internaţionale.

Intelectualitatea era considerată parazitară, preoţimea – "contrarevoluţionară", burghezia – "ex-popor", ţărănimea – sălbatecă.

În foametea din anii 1921-1922 muriseră peste 25 de milioane de oameni. Dar în acelaşi timp, la indicaţiile sadiste ale lui Lenin, ţara trimite sute de tone de grîne, bani, aur, obiecte de valoare etc. partidelor comuniste din străinătate ca acestea să declanşeze "revoluţia mondială". La 7 decembrie 1922 Biroul Politic, sub preşedinţia lui Lenin, decide să exporte aproape un milion de tone de grîu peste hotare – pentru a înfiinţa cît mai multe partide comuniste în Europa. "Grija" lui cea mare nu era propriul popor, ci extinderea terorismului mondial.

Într-o telegramă din 1918 trimisă lui Stalin, Lenin scria: "Este timpul să încurajăm declanşarea revoluţiei din Italia. După părerea mea, acest lucru presupune sovietizarea Ungariei, poate şi a ţărilor cehe şi a României".

Sovietizarea României a fost una dintre preocupările leniniştilor moscoviţi din toate timpurile. Deşi pînă la 1917 Lenin menţiona în lucrările sale că Basarabia e teritoriu care aparţine României, "…la periferiile Rusiei locuiesc finlandezi, polonezi, români…" etc), după preluarea puterii se răzgândeşte şi la 12 aprilie şi 18 aprilie 1918, la cîteva săptămîni, după ce Sfatul Ţării votase unirea Basarabiei cu România, Guvernul condus de el protestează, în viziunea lui Lenin, deşi votarea a fost "o manifestare a voinţei poporului", ea "este în flagrantă contradicţie cu normele dreptului internaţional", dînd indicaţii – caz unic în experienţa diplomatică mondială –să fie imediat arestat ambasadorul român la Petrograd Diamandi.

Într-o telegramă trimisă la 5 mai 1919 preşedintelui Republicii Sovietice Ucrainene, Cristian Rakovski, românul bulgar, care pînă la 1918 în zeci de articole şi cuvîntări vorbise că Basarabia e pămînt românesc, cotropit de Rusia ţaristă, Lenin îl apostrofează pentru abuzuri la Lugansk,

PDF created with pdfFactory Pro trial version www.pdffactory.com

condamnînd într-un fel şi dorinţa expansionistă a Ucrainei de a ataca şi cuceri România. În aceeaşi perioadă Grigore Kotovski se laudă plin de grandomanie că dacă n-ar fi existat disciplina militară ar fi trecut de mult Nistrul cu cele cîteva sute de cavalerişti ai săi ca să "elibereze" România de sub călcîiul boierilor şi moşierilor exploatatori (Енциклопедический словарь Гранат, Moscova 1927, pag. 218, în articolul despre Gr. Kotovski, unde acesta e numit cu drag de autori, între altele, "уголовный герой и бандитский батька").

Lenin, care-şi zicea în anchete că profesia sa ar fi cea de "scriitor" şi care, deci, se considera intelectual, va spune despre toată intelectualitatea rusă: reprezentanţii acesteia "…cred că sînt creierul naţiunii. În realitate, nu sînt creierul, ci dejecţiile ei («гавно нации») (pag. 393). El afirmase nu odată că intelectualitatea trebuie lichidată, iar literatura să fie o anexă a partidului bolşevic: "problema literaturii trebuie să devină parte componentă a muncii de partid". Despre L. Tolstoi va zice că e "moşier", un idiot întru Hristos", despre V. Korolenko: e "un felistin jalnic", despre M. Gorki, că "mai crede în Tătuca Ţarul". La sugestia lui se ia decizia că elita intelectualităţii ruse să fie expulzată peste hotare, iar intelectualitatea ucraineană "să fie deportată în zone îndepărtate ale RSFSR" din Siberia. Cele mai cunoscute nume ale lumii culturale şi ştiinţifice – Şaliapin, Bunin, Berdeaiev, Kandinsky, Chagal, Stravinski etc., etc., etc. îşi părăsesc patria.

Partidul a decis şi soarta celor rămaşi: el hotăra cine şi ce să scrie, cine avea dreptul să publice, cine putea fi lăudat sau criticat, cine – decorat, cui să i se dea onorarii grase etc. Şi totul se făcea în funcţie nu de talentul, ci de servilismul artistului sau scriitorului. Se mai spunea că V.I.Lenin "iubea foarte mult teatrul". Dar Lenin n-a fost niciodată la nici un spectacol. Au fost cu Krupskaia de vreo 2-3 ori pe cînd se aflau la Berna, în străinătate, dar, mărturiseşte consoarta sa, "mergeam la teatru şi plecam după primul act". Deci, acest om care n-a văzut la viaţa lui nici o piesă pînă la capăt va propune după revoluţie să fie închis Bolşoi Teatr – mîndria Rusiei din toate vremurile – cu indicaţia strictă: "Se vor păstra doar cîteva zeci de artişti la Moscova şi la Petrograd ca să dea spectacole (ca dansatori şi cîntăreţi) pe bază de autofinanţare" în faţa clasei muncitoare. În rest toţi marii artişti (inclusiv I. Şaliapin) sînt disponibilizaţi, ca inutili cauzei revoluţiei.

Lenin, ca intelectual care dispreţuia intelectualii şi ca scriitor care dispreţuia scriitorii, ştia: cu cît nivelul intelectual al maselor va fi mai scăzut, cu atît acestea vor putea fi mai uşor manipulate.

Lenin îi cere mereu lui Dzerjinski liste cu intelectualii care constituiau un pericol pentru revoluţie, şeful GPU incluzînd în ele toată elita societăţii ruse. Listele conţin: numele a mii de profesori ai instituţiilor superioare de învăţămînt, scriitori, artişti, medici, ingineri etc. Toţi aceştia sînt suiţi cu sila în trenuri, vapoare şi expulzaţi din ţară.

PDF created with pdfFactory Pro trial version www.pdffactory.com

Lenin a lichidat toate partidele din Rusia, instaurînd dictatura unui singur partid, cel bolşevic. Tot el creează CeKa, cu puteri nelimitate. CeKa era stat în stat. Indicaţiile erau următoarele: "Dacă vedeţi pe cineva deştept, îmbrăcat cuviincios şi care vorbeşte corect ruseşte –împuşcaţi-l pe loc, pentru că nu-i de-al nostru".

Biserica Ortodoxă Rusă avea trecut pînă nu demult (poate-l mai are şi azi) numele lui Lenin în calendarele sale, care era pomenit obligatoriu la slujbele de la 22 aprilie.

Dar n-a fost om care să-l fi urît cel mai mult pe Dumnezeu, căruia a şi încercat într-un fel după 1917 să-i ia locul. I se lăudase bolşevicului G. M. Krjijanovski că încă în clasa a cincea "mi-am smuls crucea de la gît şi am aruncat-o în lada de gunoi". Îi numea pe preoţi "contrarevoluţionari în sutane". Cere de la CeKa rapoarte despre "reprimarea revoluţionară a preoţilor şi a altor funcţionari religioşi"; iar la 4 mai 1922 emite un decret oficial care consfinţea "pedeapsa cu moartea pentru preoţi". Indicaţiile lui Lenin erau clare: – cine purta haină preoţească trebuia împuşcat sau cel puţin arestat. El va scrie în 1922, într-o scrisoare adresată Biroului Politic: "Cu cît va fi mai mare numărul victimelor din rîndul clericilor reacţionari şi burghezi, cu atît mai bine". Într-o altă scrisoare din acelaşi an va indica: "Cu cât împuşcăm mai mulţi preoţi, cu atât mai bine". La 22 martie 1922 găseşte de cuviinţă să ceară la şedinţa Biroului Politic "arestarea sinodului şi a patriarhului" Bisericii Ortodoxe. Patriotul Tihon e arestat şi va muri în curînd pentru că el "şi banda lui se opun făţiş preluării bunurilor bisericeşti". Sînt confiscate raclele sfinţilor ruşi: Sf. Serghei din Radonej, Sf. Barnabas din Vetluga etc., care sînt dezbrăcate de aur şi argint şi profanate, zeci de tone de aur şi argint, diamante, obiecte de preţ sînt rupte de pe icoane, scoase din biserici, topite şi vîndute în străinătate pentru sprijinirea partidelor comuniste din diverse ţări. Din 1918 pînă în 1924 au fost împuşcaţi "între paisprezece şi douăzeci de mii de clerici şi laici activi" (la Volkogonov, pag. 411). Din cele 80 000 de biserici mai funcţionau 11 525. Prin decret a fost interzisă bătaia de clopote pe tot întinsul "ţării lui Ilici".

Oraşul Simbirsk, în care se născuse V. Lenin, avea în 1917 zeci de biserici, catedrale şi mănăstiri. În următorii ani toate clădirile de cult, între care şi biserica în care a fost botezat Lenin, au fost aruncate în aer. Cimitirele au fost rase de buldozere, în cimitirul Pokrovski a fost lăsat neatins doar un mormânt, cel al lui Ilia Nicolaevici Ulianov, tatăl acestui monstru, căruia însă i-a fost distrusă crucea, înlocuită cu un însemn bolşevic.

Ţara avea nevoie de altă religie şi de alţi dumnezei. Religie nouă, în concepţia lui Lenin, urma să fie ideea comunist-bolşevică, iar noul dumnezeu era gata să devină chiar el, paranoicul din Simbirsk.

Se susţine, fals, că Lenin era de o "modestie legendară". Dar încă în timpul vieţii sale, atît el, cît şi

PDF created with pdfFactory Pro trial version www.pdffactory.com

confraţii săi de la conducere, de cum au ajuns la Putere, botezau oraşe cu numele lor, îşi ridicau monumente, plăteau scriitori care să scrie cărţi despre ei, pictori care să le facă portrete, tot ei s-au mutat în apartamentele ţarilor din Kremlin, îşi editau operele complete (unele nescrise) etc. În 1922 la ordinul lui V.I.Lenin, i se ridică statui "lui V.I.Lenin în oraşele Simbirsk, Jitomir, Iaroslav", iar în anul următor încă în vreo 30 de localităţi. De menţionat faptul că "modestul" conducător pierdea zile întregi ca să pozeze armatei de sculptori care urmau să-l imortalizeze. Încă în iulie 1918, la sugestia lui Lenin, academicianul Pokrovski prezentase Sovnarkomului un raport în care cerea înălţarea "a cincizeci de monumente închinate activităţii revoluţionare". Pentru că ridicarea statuiilor noilor lideri întîrzie, Lenin îi telegrafiază lui Lunacearski: "Am ascultat raportul lui Vinogradov despre busturi şi monumente şi sînt profund indignat. Te admonestez pentru neglijenţa dumitale criminală. Să-mi trimiţi de urgenţă lista vinovaţilor pentru a fi trimişi în judecată. Ruşine sabotorilor şi tîlharilor". Vreo duzină de activişti, sculptori, pictori, arhitecţi "sabotori", care întîrziaseră să-i înalţe statui au fost împuşcaţi.

Pe urmă a mers totul mai bine: de "modestia" lui Lenin avea grijă alt "mare modest" – I.V. Stalin, care în 1924 a sugerat sanctificarea lui Lenin cu indicaţia, ca "în fiecare localitate din URSS să fie înălţat cîte un monument dedicat conducătorului proletariatului mondial". În 1990 în fosta URSS existau peste 2.000.000 de monumente, statui, busturi amenajate dedicate lui V.I. Lenin. Pentru edificarea acestora se plătiseră atîţia bani cîţi ar fi fost necesari pentru construirea a 2.000.000 de apartamente. Locuinţe – pentru aproape un sfert de ţară.

Tot ce-a spus Lenin era minciună sfruntată. La 1 mai 1919 a declarat în faţa mulţimii adunate în Piaţa Roşie: "Cei mai mulţi dintre Dumneavoastră, cei care încă nu aveţi treizeci-treizeci şi cinci de ani veţi vedea înflorind comunismul".

La Congresul al III-lea al tineretului comunist din 1921 preia minciuna: "Generaţia care are azi cincisprezece ani va trăi peste 10 ani sau douăzeci într-o societate comunistă". Hruşciov avea să ne fixeze şi el o dată pentru venirea comunismului pe pămînt: 1981. Voronin ne zice, că dacă-l lăsăm să conducă ţara încă 50 de ani, ne va arăta şi dînsul cum arată comunismul. Baliverne ca toate balivernele! Or, comuniştii ştiu doar să mintă convingător.

Lenin a murit acum 80 de ani.

Autopsia a dovedit că moartea lui Lenin a fost provocată de "o afecţiune incurabilă a vaselor sangvine", consecinţă a unui sifilis netratat în tinereţea "revoluţionară". Marele Sifilitic, cum i se zicea la Zürich, era – cum au scris, între primii revoluţionari bulgari, cu mărturii care au fost reproduse acum cîţiva ani în presa de pe mapamond, inclusiv în "Literatura şi arta" – homosexual şi în exilurile sale de la Razliv sau Siberia n-o lua pe Nadejda Konstantinovna Krupskaia, ci pe

PDF created with pdfFactory Pro trial version www.pdffactory.com

"frumuşelul" Grişka Zinoviev.

Scriitorul rus Ilia Ehrenburg menţiona cu ironie: "E de ajuns să te uiţi la Krupskaia, ca să-ţi dai seama că pe Lenin nu l-au interesat femeile". Dar poate s-a şi căsătorit cu Krupskaia, tocmai pentru că semăna leit cu un bărbat mătăhălos?!

Savanţii sovietici au creat după moartea lui Lenin un Institut special care să-i studieze creierul. (Institutul Creierului lui V.I.Lenin, condus de Vogt), deşi creierul la moartea lui în urma bolii era "cît o nucă". Şi nu prea era ce studia.

Dar V.I.Lenin se trăgea dintr-o familie cu grave boli de creier, tatăl său îşi pierduse facultăţile mintale în jurul vîrstei de 40 de ani. Se ştie că V.I.Lenin a murit nebun: în ultimii ani de viaţă lătra ca un cîine, în loc să vorbească – scheuna jalnic, uitase să citească şi să scrie, medicul Kojevnikov la 11 martie 1923 nota în jurnalul său că măreţul orator "spunea "nu" unde trebuia să spună "da" şi invers. Krupskaia e cea care îl învaţă de la o vreme să vorbească. În 1923 deprinsese doar cîteva cuvinte. Iată cuvintele cele mai importante ale limbii pe care reuşise să le însuşească după luni de trudă: "celulă" (de închisoare), "congres", "ţăran", "muncitor", "popor" şi "revoluţie".

"Lenin a murit, dar fapta lui este vie", zic comuniştii.

Atîta timp cît faptele unui degenerat vor fi "vii" şi luate drept modele, cît schizofreniile lui politice vor continua să fie călăuze pentru nişte indivizi, care cred că omul poate fi fericit numai într-o cazarmă, iar marile lui crime vor fi calificate drept "merite în faţa istoriei", pentru că "orice crimă în numele revoluţiei estre morală", (citată din V.I.Lenin), atîta timp cît dintr-un om avid de sînge se va face un sfînt infailibil, o icoană la care să se închine generaţii, - această orbire evidentă nu poate fi decît o pedeapsă a lui Dumnezeu.

Iar comuniştii de azi, care se consideră continuatorii lui Lenin, ar trebui să poarte deopotrivă răspundere şi pentru crimele lui. Care sînt enorme.

Revoluţiile comuniste au toate ca una drept mobil banala invidie omenească: cei care n-au vor să aibă ca şi cei care au, dar fără să muncească. Dacă ar fi să rezumăm vastele învăţături ale lui Lenin, acestea ar fi cîteva:

Dacă doreşti să ai ceva – ucide-l pe cel care are acel ceva şi acel ceva va fi al tău!

În numele viitorului luminos – să împuşcăm zece, o sută de milioane de oameni, "să nu ne oprim

PDF created with pdfFactory Pro trial version www.pdffactory.com

indiferent de numărul morţilor” (Lenin), chiar dacă nu vor rămâne decît cîteva sute de mii, care merită cu adevărat să fie fericite.

“Interesul maselor” poate fi folosit doar în interes propriu. Împuşcaţi masele, invocînd interesele maselor! Propovăduiţi fără încetare că statul trebuie să fie condus de popor, şi conduceţi-l în numele lui, fără să mai consultaţi poporul!

Unui comunist totul îi este permis. Orice ticăloşie făcută de un comunist este morală, şi orice ticălos dacă-i comunist este un erou. (Acestor idei Lenin le-a dat rostire la Congresul Comsomolului din 1919: “Noi nu credem în moralitatea eternă şi considerăm perimate toate poveştile despre moralitate!”. Cît şi într-o discuţie cu bolşevicul Vladimir Voitinski, unde a precizat nevoia de ticăloşi a bolşevicilor: “Partidul nu este o şcoală pentru doamne… un ticălos poate să fie exact omul de care avem nevoie, tocmai pentru că e ticălos”. În: (В.Войтинский, Годы побед и поражений, v. II, Berlin, 1924, p. 227).

Toate metodele propuse de Lenin pentru a schimba faţa lumii sînt metode teroriste. V.I.Lenin a fost părintele terorismului mondial. De-o mie de ori mai periculos ca Ben-Ladin, Lenin Karlos “Şacalul” sau Igor Smirnov, nepotul lui din flori.

Venirea lui V.I.Lenin la putere în Rusia anului 1917 a însemnat un blestem pentru această ţară şi pentru ţările peste care acest vast imperiu s-a lăţit sau a venit în atingere. El a aruncat dezvoltarea acestei ţări, dar şi a ţărilor cărora le-au fost impuse ideile leniniste, cu o sută de ani înapoi. Timp, se pare, pentru unele popoare irecuperabil.

Cît unii vor încerca să ne facă să mai credem că ideile lui Lenin ne pot face fericiţi vreodată, iar noi îi şi vom crede – vom fi un popor condamnat, cu un destin ratat, scos în afara istoriei de istoria însăşi.

Nistru

Constantin Munteanu

GHIŢĂ faţă cu empiriocriticismul

Astăzi, când – vorba lui Eminescu – “patimilor proprii muritorii toţi sunt robi”, când cu mâna întinsă spre dorinţa de a fi, îmbrâncind aproapele şi căutând la picioarele cui ne are doar obiecte

PDF created with pdfFactory Pro trial version www.pdffactory.com

cu o anumită greutate fizică, alergăm pe betonul poluat al pistelor pentru a ne lua zborul spre o iluzorie fericire; astăzi, când după o săptămână de păcate, speriaţi de eventuala-ne moarte, dar deşerţi şi pustii, în speranţa că anume cu noi, cumva, cândva se va produce o mare minune, intrăm pentru două-trei ore în biserică, ca mai apoi, revenind la pistă, să ne continuăm îmbrâncitul; astăzi, deci, numele lui Lenin pare să fie cu totul demodat. Care egalitate între oameni? Ce fel de societate fără de bani?

Şi pentru că amintirea despre idealurile sale ne încurcă să fim aşa cum, din păcate, ne-am şi deprins să fim, neînvăţaţii şi netalentaţii de noi, doldora de păreri proprii asupra condiţiei umane, hai să aruncăm în el cu… calificative! Un tablou de o teribilă nedreptate: un oarecare Ghiţă Cloşcă, strechiat de izuri democratice, cu două degete în sus şi cam tot atâtea cărţi răsfoite, cum aude de "Caietele filozofice" sau "Materialismul şi empiriocriticismul" lui Lenin – hop, că nu-i de acord! Că Ghiţă Cloşcă îi buricul pământului, e de acord, dar că lucrările lui Lenin sunt cu adevărat valoroase – nu! Şi cu teoria plusvalorii lui Marx, idolatrizată de Lenin, Ghiţă Cloşcă nu-i de acord… Cei mai mari economişti ai lumii sunt de acord, dar lui Ghiţă n-ai ce-i face – el e specialist în lansarea propriilor păreri…

Un adevăr, care, vrei nu vrei, dar este imposibil să nu te pună pe gânduri: cea mai sofisticată lucrare anti-Lenin e net inferioară celei mai neinspirate lucrări ale lui Vladimir Ilici. Şi punctum, cum, de la o vreme, ne tot sperie de prin copaci Iurie Roşca!

Şi, pentru că de la origini până în prezent nici un stat din lume n-a avut în frunte un gânditor mai mare, cu idealuri mai nobile, conştientizând până la lacrimă această axiomă, vestiţii noştri poeţi, pe măsura talentului, au contribuit care şi cu ce au putut la înveşnicirea eternului său nume. Altceva e că astăzi, când poeţii uite-i că stau şi dânşii pe pistă, când uite-i că duminică vor pleca la biserică…

Ei, dar asta-i cu totul altă poveste!

Ultimele 5 comentarii

17 comentarii :: Adauga/Vezi toate comentariile

procesul comunismului

Da, si comunistii asteapta sa moara toate victimel ...>>

» de yoyo [2004-01-29], 15 cuvinte

PDF created with pdfFactory Pro trial version www.pdffactory.com

procesul comunismului

Un proces al comunismului ar însemna recunoaşterea ...>>

» de Filip Antonio [2004-01-29], 38 cuvinte

procesul comunismului

Cred ca e mai bine, dle Vinereanu, ca sa se intent ...>>

» de om [2004-01-29], 43 cuvinte

scrisul lui N.Dabija

Tot ce am citit scris de N. Dabija are o valoare d ...>>

» de M. Vinereanu [2004-01-29], 75 cuvinte

Lenin

Bine ca se gaseste cineva sa adune informatia nece ...>>

» de Vanghelie [2004-01-29], 68 cuvinte

Adresa noastra: of 446, 22 Puskin str., MD2012, Chisinau, Moldova,
tel: +373 2 234041, 234679, fax: +373 2 234230, email: cotidian@jurnal.md
Copyright © 2003, JURNAL de Chisinau

PDF created with pdfFactory Pro trial version www.pdffactory.com